

Je pravda, že letošní **Okolo Třeboně** neproběhlo úplně v suchu, avšak předpovědi (a kupodivu ani zaručené zprávy "po") škarohlídů se nepotvrdily, a tak musím říct, že sobotní dopoledne v Třeboni bylo sice protkané sirénami hasičských vozů (malá část okrajové čtvrti Třeboně se skutečně ocitla pod vodou) a odpoledne asi na čtvrt hodinky déšť skutečně účastníky festivalu pozlobil, ale jinak na všech třech třeboňských scénách vládla pohoda a lehký vánek.

Ano čtete dobře, experimenty všeho druhu proslavený tým **Pavla Barnáše** nezahálel ani letos a rozhodl se všechnu muziku v Třeboni vměstnat do jediného dne, a to hned na tři scény. A tak kromě již tradiční hlavní scény na nádvoří zámku vyrostla ještě jedna - rocková na dvoře pivovaru (tedy mdlou chůzí pouhé dvě minuty od té hlavní) a jako majstrštyk byla umístěna na

Karel Plíhal na třeboňském zámku

foto: Antonín Volf ©

terase té samé instituce scéna třetí, tentokrát pojmenovaná **Houpací kůň**. Což byl nejen název scény, ale také fungl nová (pokud jsem něco v minulých ročnících neprošvihl) cena pro mladé a začínající kapely, jež je mimo jiné opravňuje i vystoupit ve večerním programu na hlavní scéně.

Něco jako Open scéna má pochopitelně v Třeboni již dlouhou předlouhou tradici, a tak při neustálém vývoji festivalu je zcela logické, že i zde se objevují neustále nové nápady a vylepšení. Scénu Houpací kůň měl tentokrát organizačně i dramaturgicky na starosti **Vašek Koblenc**

z

Bonsaje č. 3 a musím říct, že alespoň z mého pohledu se chopil příležitosti naprosto dokonale. Když jsem se rozhodoval, jestli do Třeboně letos vyrazit, byla pro mě kromě ověřených jmen z hlavního programu lákadlem právě sestava této scény.

Jak už to tak bývá, něco se osvědčilo, něco ne, ale každopádně jsem rád, že jsem si mohl v Třeboni po čase poslechnout například **Shivers**, znovuzrozené **Bonsai č.3** nebo **16 strun a šmytec**.

Novinkou pro mě byla skupina
Heges

a také letošní laureátka Folkového kvítku, jedenáctiletá

Veronika Polívková

. Ta je na svůj věk poměrně dobře hlasově vybavená, a tak lze jen doufat, že se jí do budoucna podaří vymanit z autorského područí své maminky a že ke skromnému klávesovému doprovodu přibydou dva tři šikovní muzikanti.

Po dlouhé době jsem v Třeboni opět slyšel **Janu Vébrovou**, písničkářku z Větrného Mlýna, která v mých očích dohnala a předešla svoji kolegyni Radůzu (obě zpívají a hrají na tahací harmoniku) a spěje v opravdovou osobnost. Všimne-li si jí v budoucnu svět nebo ne, to je už otázka jiná, ale pokud měla žánrová akademie letos na jaře tolik odvahy představit národu bázlivého Jiřího Smrže, přimlouval bych se, aby zatím alespoň po očku sledovala i Janu Vébrovou...

Radost poslouchat byla v Třeboni opět duo **Nestiháme**, také oni rostou, a to nejen muzikantsky, ale porovná-li aranže a autorský vklad ve starších písních s těmi novými, je to opravdu diametrální rozdíl. Stejný, ne-li výraznější posun pozoruji u tria

Epy de mye

, jejichž vystoupení v Třeboni mi skoro celé uniklo (moc lituji!), ale pokud hráli minimálně stejně dobře jako před týdnem v Ústí nad Labem (podle posledních tónů soudím, že ano), jistě potěšili mnohá srdce bezchybnou instrumentací a čistými vokály.

Vítězem Houpacího koně (rozhodovala šestičlenná porota) se tentokrát stala pražská skupina **Hromosvod**

, a myslím, že zcela po právu. Muzika Hromosvodu nejen že je nabitá energií (ovšem pozor - ne takovou tou lacinou z word & ethno music open-airů

Petr Bende a Gabriela Al-Dhába

foto: Antonín Volf ©

), ale výborně zaranžovaná a až překvapivě jednoduše zahraná. Pozorný posluchač zde navíc co chvíli odhalil jeden podařený vtípek za druhým, a ti více zasvěcení dokonce spoustu schovaných odkazů na interprety i písně z dob dávno minulých. Velmi těsně za Hromosvodem se podle verdiktu umístili liberečtí **Jen tak**, možná proto, že v sobotu přijeli bez bubeníka

Ondřeje Kouta, následkem čehož jejich písně postrádaly pověstnou jiskru, a to bohužel i přes skutečnost, že s Jen takem tentokrát dorazila zpěvačka Mirka Savčuková, která má momentálně mateřskou přestávku.

Na terase pivovaru se hrálo samozřejmě i dál po vyhlášení Houpacího koně, asi nejvíc mě tam překvapilo zmrtvýchvstalé **Bafalo**. Michal Braxatoris našel ve svém současném působišti - v Ústí nad Labem - dokonce tolik šikovných muzikantů, že Bafalo hraje prakticky v podobném obsazení jako hrálo před léty to pražské, a myslím, že pokud jim to vydrží, můžeme se v prosinci těšit na vydařenou první desku v tomto složení a ještě o něco dříve na pražský commeback, který se odehraje 23. září na festivalu FOLKomín. To už ale padal soumrak bledý a já v tu chvíli pendloval mezi všemi třemi scénami, ve snaze zachytit to nejzajímavější. Poznatky z rockového nádvoří pivovaru si patrně nechám pro sebe (snad se jen zmíním, že ve znovu obnoveném

Feritu

vystoupil s basovou kytarou na plecích samotný ředitel festivalu - Pavel Barnáš) a připíšu jen pár poznámek o tom, co jsem viděl a slyšel na nádvoří zámku.

Zde byl letos znát poměrně velký dramaturgický rozptyl, a tak v duhové škále od folkově ortodoxních **Nezmarů**, **Karla Plíhala** (tentokrát mimořádně tichého, jinak musím ocenit bezvadný zvuk Jakuba Lise) nebo **Vaška Koubka** až po superstárového

Petra Bende

a superpopového

Mekky Žbirku

si asi vybral kde kdo. Pominu-li, že jsem přišel o akustický

Blue Effect

, byl pro mě už dopředu velkým lákadlem svérázný písničkář

Xavier Baumaxa

, kterého jsem letos slyšel poprvé právě v Třeboni. Přiznávám ale rovnou, že moje nadšení z prvních poslechů tohoto excentrického písničkáře je totam, ačkoli i v sobotu se pár světlých momentů v jeho vystoupení našlo a nakonec jsem rád, že jsem ho po čase zase slyšel. Totéž platí i u

Fleretu

, který jsem už dlouhá léta před tím vůbec nepostrádal, ale vše se změnilo s příchodem dvou backgroundových muzikantů Vítka Rokyty a Tomáše Vunderleho. Sledovat na pódiu tyhle dva muzikanty je opravdu neskutečná radost, dohromady s ostatními členy Fleretu včetně tradičních tahounů Bartošíka a Hrachového prostě bomba.

Abych zde zase nešířil bludy o jednodenním festivalu - v Třeboni pochopitelně i letos nechybělo páteční cimrmanské divadlo a již tradiční koncert Třeboňských pištců, který se tentokrát

Pár postrehu z Trebone

Napsal uživatel Šaolín

Středa, 12 Červenec 2006 04:00

uskutečnil v neděli večer ve Schwanzenberské hrobce. Ale to už já jsem byl zas daleko daleko na severu...